

Not.nr. 66.L6.107009-04

van: 10.01.2006

Griffiernr.:

Rep. nr.: 88

VONNIS uitgesproken in het gerechtshuis "Het Kasteel" te Turnhout op
DINSDAG, TIEN JANUARI TWEEDUIZEND EN ZES, in de openbare zitting
van de Veertiende Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg van het
gerechtelijk arrondissement Turnhout,

alwaar zetelden:

, **Enig Rechter,**
, **Substituut Procureur des Konings,**
, **Adjunct-Griffier.**

In zake van het OPENBAAR MINISTERIE tegen

- , geboren
, wonende te
nationaliteit. van Nederlandse

BEKLAAGD VAN :

te tusschen 31 augustus 2004 en 14 oktober 2004 :

op het perceel aldaar gelegen gekadaastreerd als
met een (globale) oppervlakte van 23 ca
eigendom van
ingevolge akte verleden door notaris
2002

dd. 19 december

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, par.1, 146, 1°, 147, 148, 149 en 204 van
het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei
1999

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd
met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstriken van de termijn
van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna-
vermelde handelingen, werken of wijzigingen, zoals bepaald bij artikel 99
te hebben uitgevoerd, voortgezet of instandgehouden,

in casu :

het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen (zoals nader gedefiniëerd in artikel 99 §1 alinea 3 voormeld), het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken (zoals nader gepreciseerd in artikel 99 §1 alinea 3 voormeld) (99, par.1, 2° Decreet Ruimtelijke Ordening)

namelijk :

een nieuwbouw-chalet met een oppervlakte van 23 m² geplaatst op een betonnen fundering.

Gezien de stukken van het dossier.

Gelet op de behandeling dezer zaak ter openbare zitting van 13 december 2005.

Gehoord het Openbaar Ministerie in haar vordering.

Gehoord beklaagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door hemzelf en gelet op de door hem neergelegde stukken.

Beklaagde wordt vervolgd wegens de oprichting en instandhouding van een nieuwbouw-chalet met een oppervlakte van 23m² geplaatst op een betonnen fundering en dit zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning.

Bij proces-verbaal dd. 12 oktober 2004 werd kwetsieuze inbreuk vastgesteld.

Beklaagde betwist de regelmatigheid van de vaststelling.

Uit het strafdossier blijkt evenwel dat door _____ een faxbericht werd verstuurd naar de politie _____ met de melding van de bouw van een nieuwe chalet zonder vergunning, waarna _____, inspecteur bij de lokale politie te _____ overging tot de vaststellingen.

Om de stedenbouwmisdrijven op te sporen en vast te stellen heeft de decreetgever ervoor geopteerd om 'onverminderd de bevoegdheden van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie' bepaalde ambtenaren te gelasten met het opsporen en vaststellen van deze misdrijven en om hen

hierbij bepaalde bevoegdheden te verlenen (artikel 148, eerst lid DRO).

Deze aanwijzing van bepaalde ambtenaren om stedenbouwmisdrijven op te sporen doet evenwel geen afbreuk aan de algemene vaststellingsbevoegdheid van officieren en agenten van gerechtelijke politie. Aldus, moeten, wat de opsporing en vaststelling van stedenbouwmisdrijven betreft, in het bijzonder worden vermeld, de leden van de federale politie en van de lokale politie.

Zij hebben *ratione materiae* een algemene opsporingsbevoegdheid die zich uitstrekt tot de opsporing en vaststelling van alle misdrijven en dus ook tot die van stedenbouwmisdrijven.

De bij de voornoemde politieambtenaren ingediende klachten of aangiften, alsook *nopens* misdrijven verkregen inlichtingen en gedane vaststellingen worden opgenomen in processen-verbaal die aan de bevoegde gerechtelijke overheden worden toegezonden (art. 40 WPA).

Een aantal van deze politieambtenaren hebben de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de Procureur des Konings (artikel 138 WGP) wat maakt dat zij onder meer beschikken over dezelfde bevoegdheden als de Procureur des Konings in geval van betrapping op heterdaad (artikel 32 e.v. SV en 49 SV).

De overige zijn agenten van gerechtelijke politie.

Waar in casu men te maken heeft met de heterdaad procedure was
i, inspecteur van de lokale politie, wel degelijk gerechtigd om vaststellingen te doen.

In diverse schrijvens erkent beklaagde dat hij samen met zijn broer in december 2002 een perceel grond kocht te Op dit perceel bevond zich een vijver en een houten chalet.

Hij erkent bovendien aan de noodzijde van het chalet een houten blokhut te hebben geplaatst.

Vermits voor de oprichting van deze blokhut, geplaatst op een betonnen fundering, niet over de nodige voorafgaande stedenbouwkundige vergunning beschikt, is het hem tenlaste gelegde feit derhalve ten genoegen van recht bewezen.

De ponering van beklaagde dat in Nederland dergelijke handelswijze niet gekend is en het niet gebruikelijk is dat de politie zich met dergelijke zaken als bouwovertradingen bezig houdt, is irrelevant vermits kwestieus perceel gelegen is in België en beklaagde zich - ook als Nederlander - dient te houden aan de Belgische wetgeving ter zake.

De bewering van beklaagde dat kwestieus onroerend goed niet is gelegen in een beschermd landschap of duingebied en niet is opgenomen in een bosbeheerplan, is incorrect en irrelevant nu uit de informatie verstrekt in het dossier blijkt dat het perceel gelegen is in landschappelijk waardevol gebied.

Het loutere feit dat beklaagde aan een belasting voor tweede verblijf dient te betalen is eveneens irrelevant vermits de gemeente de verplichting heeft ook de overtreders in te schrijven.

De verwijzing tenslotte naar het beweerde gedoogbeleid van staat in schril contrast met het feit dat juist deze gemeente een vordering tot herstel heeft ingeleid bij het Parket.

Het verweer van beklaagde faalt dan ook naar recht.

Samenvattend dient dan ook gesteld dat ten genoegen van recht bewezen werd dat beklaagde zich op gemelde plaats en in gemelde periode heeft plichtig gemaakt aan het hem tenlaste gelegde feit.

Bij de bepaling der strafmaat in hoofde van beklaagde wordt rekening gehouden met de concrete aard der feiten, doch tevens met het smetteloos strafverleden van beklaagde.

Wat betreft de herstellvordering

De rechtbank is van oordeel dat de herstellvordering gesteund is op objectieve motieven en gevorderd werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening.

De vordering is derhalve ontvankelijk en gegrond.

Gezien de bepalingen van art. 162. 194 van het Wetboek van Rechtspleging in Strafzaken; art. 2/2°. 38. 40. van het Strafwetboek; art. 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd bij wet van 24 december 1993; art. 91 van het K.B. d.d. 28 december 1950, gewijzigd bij K.B. d.d. 29 juli 1992 en K.B. d.d. 23 december 1993 en KB 11.12.2001; art. 2. 11. 12. 14. 31. 32. 34. 35. 37 en 41 der wet van 15 juni 1935; art. 28 en 29 van de wet van 01 augustus 1985, gewijzigd bij de wet van 24 december 1993; art. 58§1 van het K.B. van 18 december 1986; art. 2, 3 en 4 wet van 26 juni 2000;

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van artikel
- 1, 2, 99par1, 146,1', 147, 148, 149 en 204 decr. Ruimtelijke Ordening dd.
18 mei 1999

DE RECHTBANK, vonnissende op TEGENSPRAAK,

Veroordeelt beklaagde wegens het hem tenlaste gelegde feit tot een geldboete
van **TWEEHONDERDVIJFTIG EURO**.

Zegt voor recht dat voormelde geldboete wordt verhoogd met 45 deciem en
gebracht wordt op **1.375 Euro**.

Boete vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn door
een gevangenzitting van 2 maanden.

Verwijst beklaagde tot de kosten van het proces, belopende in het geheel en
tot op heden: **169,58 Euro**.

Verwijst beklaagde, ingevolge art. 1 van het Koninklijk Besluit van 29 juli
1992 (gew. K.B. 23 december 1993 en KB 11.12.2001), tot betaling van een
vergoeding van **25 EURO**.

Verwijst beklaagde bovendien, bij wijze van bijdrage tot de financiering van
het bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van opzettelijke
gewelddaden en aan de occasionele redders, tot betaling van een bedrag van
VIJFENTWINTIG EURO verhoogd met 45 deciem en gebracht op
HONDERD ZEVENENDERTIG EURO VIJFTIG CENT.

Rechtsdoende op de herstellvordering van het college van burgemeester en
schepenen.

Veroordeelt beklaagde om binnen het jaar na het in kracht van gewijsde
treden van huidig vonnis over te gaan tot herstel van de plaats in de vorige
staat conform artikel 149 van het decreet van ruimtelijke ordening.

Machtigt het college van burgemeester en schepenen ingeval huidig vonnis
niet binnen voormelde termijn ten uitvoer werd gelegd, daarin te voorzien op
kosten van beklaagde.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of de staking van het strijdig gebruik te verkopen, de vervoeren en te verwijderen.

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat opgesteld door de overheid die het vonnis uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagerechter in de burgerlijke rechtbank.